

Week 34

Uw hart worde niet ontroerd; gijlieden gelooft in God, geloof ook in Mij. In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zo zou Ik het u gezegd hebben; Ik ga heen om u plaats te bereiden. En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zo kome Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben. En waar Ik heenga, weet gij, en den weg weet gij, Joh. 14:1-4.

Geliefden, welk een liefelijke woorden sprak Christus hier tot de Zijnen. Christus spreekt hier in het bijzonder over het Vaderhuis met de vele woningen. Maar, toen ik deze vier teksten zo begon te overdenken, werden mijn gedachten bepaald, met name bij deze woorden: *“En waar Ik heenga, weet gij, en den weg weet gij...”* Want, wie en hoe was die Weg? Welnu, dat kunnen we verder lezen in vers 6, waarin Hij van Zichzelf getuigt, dat Hij de Weg de Waarheid en het Leven is. Over hoe de weg in Hem en door Hem zou gaan, hadden zij geestelijk immers alrede doorleefd, want Christus had over hen gezegd dat zij rein waren om het Woord dat Hij tot hen had gesproken, Joh. 15:3. Zij waren dus geestelijk alrede de vloek- en kruisdood met Hem gestorven, alvorens Hij hier op aarde voor hen nog aan het kruis moest gaan, Gal. 2:19-20. Een geestelijke verborgenheid die helaas niet velen verstaan, ook naar Rom. 7:4. Wanneer dit NIET waar was, dan zou er ook geen hope zijn voor de Oudtestamentische Kerk van Christus. Daarnaast moeten we ook niet vergeten dat de discipelen in de tijd leefden van de overgang van het OT naar het NT. De vervulling van het OT was het lijden en sterven van Christus, en de heerlijke beloftenissen van OT waren daarmee vervuld in Zijn dierbaar Bloed, Luk. 22:20, 1 Kor. 11:25. *“En waar Ik heenga, weet gij”*, hier spreekt Christus over het Vaderhuis met de vele woningen. Naar Zijn Geest woonde Hij immers alrede in hun harten, Joh. 16:11-13, Rom. 8:9. Dit was de Geest die Hij verworven had, de Vertrouster die het uit Hem neemt en het Zijn volk verkondigt. Waar ging Hij dan heen, geliefden? Naar een Land zonder zonden, ziekten en pijn. Naar een stad die ook Abraham verwachtte, die fondamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is, Hebr. 11:10. Hoe wisten de discipelen dan waar Hij heen ging? Wel, dat had de Geest van Christus hen bekend gemaakt, maar ook begerig naar gemaakt, uitgenomen Judas Iskariot. Geliefden, hoe kan een kind van God bij tijden verlangen om heen te mogen gaan, hebbende de begeerte, om ontbonden te zijn en met Christus te zijn, Philip. 1:23. Ja lezer, om daar voor eeuwig aan Zijn doorboorde voeten te liggen, verslonden in de liefde. Daar zal er nooit meer iets tussen komen, wat u kan verhinderen in de heerlijke zielsgemeenschap met Hem. Dan zult ge het straks op uw sterfbedje uit mogen roepen: *“weg wereld, weg schatten, gij kunt niet bevatten hoe rijk of ik ben. Ik heb alles verloren, maar ben in Christus verkoren, Wiens eigen ik ben, en wiens rijkdom ik ken.”* Onlangs mailde een vriend van me, hoe hij op een morgen een poosje in deze liefde op zijn knietjes voor God verslonden mocht liggen. Hij schreef me: *“dag lieve mensen, dag boze wereld, dag zonden, dag alles wat me van God en Zijn dienst afhield, dag lieve vrouw en kinderen, ik heb u lief gehad maar heb Hem vele malen meer lief. Kom Heere Jezus, ja, kom haastiglijk, kom rivieren van blijdschap, kom oceanen van liefde, kom zeeën van hemelse vrede...”* Ja lezer, zo mocht deze man een poosje al wenende op zijn knietjes verlangen naar het Vaderhuis met zijn vele woningen. Mag u dat ook weleens? Gods volk krijgt hier op aarde maar slechts een voorproefje, van wat zij straks voor eeuwig in Hem zullen gaan beërven. Wanneer ze daar hier op aarde meer van zouden krijgen, zouden zij tenslotte van deze aarde niet meer af willen. *“En waar Ik heenga, weet gij”*, mag u dat ook weten, lezer? Waarheen u reist? Er zijn immers maar twee wegen, de brede weg welke leidt tot het eeuwige verderf, of de smalle weg die leidt tot het eeuwige Leven. Wanneer een ziel hier op aarde

nimmer de Hemel in zijn ziel heeft ingestort gekregen, middels de verbrijzelende liefde Gods in Christus, Jes. 57:15, zal hij ook nooit een antwoord op deze vraag kunnen geven. Wanneer een ziel in dit leven nimmer die levendmakende wederbarende genade deelachtig is geworden, Joh. 3:3, uit vrije genade om niet, zou hij het in dat Vaderhuis met die vele woningen ook nooit uit kunnen houden. Daar zal de Kerk namelijk eens beginnen, maar nooit meer uitgaan. Daar zullen de psalmen voor eeuwig klinken, ter ere van Goddrie-enig. Wanneer een mens daarvan in zijn ziel nimmer een voorproefje heeft gesmaakt, zal de Hemel hem uitspugen en hij zal de Hemel uitspugen. Hoewel het in de hel een ontzaggelijke onhoudbare nood zal wezen, zal die ziel het daar toch beter uit kunnen houden dan in die eeuwige hemelse heerlijkheid, lezer. De apostel getuigt ervan in 2 Kor. 12:4, dat hij opgetrokken is geweest in het paradijs, en onuitsprekelijke woorden heeft gehoord, die het een mens niet geoorloofd is te spreken. Ik denk hierbij ook aan dat mooie boekje van Jonathan Edwards, 'de hemel, een volheid van liefde'. Ik denk ook aan wat Samuel Rutherford eens schreef in een van zijn befaamde werken: *"lieve Heere Jezus, al moest ik duizend hellen doorzwemmen om bij U te komen..."* Ja lezer, zo heeft al dat lieve volk van God er maar iets van kunnen stamelen, over wat zij daar in Hem eenmaal zullen bezitten. Wanneer de discipelen hier niets van zouden kennen, had Christus hen deze woorden niet gezegd: *"En waar Ik heenga, weet gij"*. Maar dan zegt Christus hier ook het volgende bij: *"en den weg weet gij"*. Hij was immers die Weg tot het vaderhuis met de vele woningen. De Weg die zij dienden te volgen in Zijn lijden, in Zijn kruisweg, en Zijn sterven. Het was immers de weg door de dood naar het leven, de weg van de vloek naar de zegen, de weg van het verlies naar de eeuwige overwinning. Hoevele malen heeft Hij hen hierin niet zeer liefelijk willen onderwijzen. Hoevele malen heeft Hij hen niet gezegd dat hij veel moest lijden van het Sanhedrin, en tenslotte moest gaan sterven. *Wat Ik nu zeg, weet gij niet, maar na dezen zult gij het verstaan*, had Hij hen immers gezegd. Die lieve discipelen begrepen maar niet in welken weg de toorn van Zijn hemelse Vader weg gedragen moest worden. *Wees u genadig dat zal u geenszins geschieden*, had Petrus Hem zelfs gezegd. Hoe moesten zij deze woorden geestelijk nog leren verstaan: *"Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen, Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden."*

Kijk lezer, de discipelen hadden hier wel degelijk een zielsbevindelijke kennis aan, anders had Christus nimmer over hen gezegd dat ze rein waren in Hem, maar zij waren nog kinderkens in de genade, zoals Christus hen ook vaak noemde. Zij moesten nog leren verstaan wat ze in Hem deelachtig waren geworden, al moest die zaak, niet alleen voor hen, maar voor de gans verkoren Kerke Gods nog in de tijd vervuld worden. Laat ik eens een voorbeeld nemen van het beeld van de barendende moeder uit Johannes 16:21. Wanneer deze moeder haar kindje met smarten baart, wordt zij geestelijk terug geleid naar Gen. 3:16, namelijk dat zij haar kinderen met smarten moet baren. Maar, nu de vraag, heeft die moeder daar een besef van terwijl zij haar kindje ligt te baren? U zou het eens aan een barendende moeder kunnen vragen, maar ik denk dat ze u toe zal roepen: *"mens hou op, ik lig hier half te sterven, en sta nu met een been in het graf, ik zal trachten mijn kindje te baren"*. Later wanneer haar kindje eenmaal geboren is geworden, zal die moeder daar in alle rust over na kunnen denken, over waarom zij in een weg van nood en dood haar kindje moest baren. Namelijk, vanwege de val in Adam, vanwege de zonden die een vloek over de ganse aarde gebracht hebben. Hier moet u eens over nadenken, lezer. Geestelijk is het namelijk precies eender. Want, wanneer een zondaar geestelijk gedood is geworden door het Lichaam van Christus, Rom. 7:4, en het recht der Wet in hem verheerlijkt is geworden, Rom. 8:4, zal hij deze zaken, op het moment dat hij dit dodelijkst tijdsgewricht doorleefd, nimmer zo zakelijk en theologisch kunnen verklaren, als in de tijd daarna, wanneer God hem daar licht over heeft willen

schenken. Licht over licht, lezer. Net als bij die moeder die voor het eerst in haar leven een kindje mag/moet baren. Gelijk deze moeder niet weet wat haar inwendig overkomt, waar die barensweeën vandaan komen etc, evenmin weet een zondaar wat hem overkomt wanneer de Vader hem innerlijk roept tot de gemeenschap met Christus. Dat dit door een weg van nood en dood, een weg van omkomen en verloren gaan heengaat, heeft die verkoren ziel immers geen weet van. Het kan hem duizend maal gepreëkt worden, maar wanneer het een mens te beurt mag vallen weet hij werkelijk niet wat hem overkomt. Het enige wat hij innerlijk gevoelt is die drukkende en vloekende eis der Wet, maar ook die trekkende liefde des Vaders. Dat dit de trekkende liefde des Vaders is, weet hij niet. Ook daar moet hij later geestelijk licht over ontvangen. Daar in dat dodelijkst tijdsgericht wordt die ziel gevoerd met smeking en geweën, Jer. 31:9, net als die barendende moeder, en al wenende en kermende moet dat Kindeke Jezus in zijn arme vervloekte helwaardige ziel geboren worden. Door een weg waar het niet kan, maar het toch moet. Wanneer dan die moeder tenslotte geen kracht meer heeft om te baren, en werkelijk aan het einde van al haar krachten is gekomen, dan pas wordt haar kindje geboren. Mogen we dit nu weer eens geestelijk overzetten? God eist naar Zijn rechtvaardigheid een volkomen betaling, en de zondaar heeft niets meer tot betaling. Hij voelt dat God hem rein heeft geschapen naar Zijn Goddelijke Beeld. Dit Beeld van kennis, gerechtigheid en heiligheid is hij kwijt. Het is daar verloren, geheel en al. De zondaar gaat daar in dat hemelse gericht met een laatste noodschreeuw om redding verloren, en valt in de liefdesarmen van de Heere Jezus. Kijk lezer, dat zijn nu de geestelijke barensweeën. Daar wordt dat Kindeke Jezus op/in zijn verloren ziel gelegd, middels de ingestorte beloftenissen des Evangeliums, welke zijn werkende door de Liefde, Gal. 5:6. En welke zondaar zal dan nog de smarten, de benauwdheden en de droefenissen gedenken, Psalm 116, waarmee Hij dit Kindeke Jezus heeft mogen baren, Joh. 16:21. Geliefden, zult u nooit meer zeggen of denken dat het mogelijk is of kan zijn, dat Christus in iemand zijn ziel geboren kan zijn, zonder dat hij er weet van heeft of hier ook maar enige kennis van omdraagt. De psalmdichter van de 103^e psalm zegt het zo kostelijk, Die in de nood uw Redder is geweest. *Een vrouw, wanneer zij baart, heeft droefheid, dewijl haar ure gekomen is; maar wanneer zij het kindeken gebaard heeft, zo gedenkt zij de benauwdheid niet meer, om de blijdschap, dat een mens ter wereld geboren is.* Kijk, dat sommige zielen, vanuit hun onkunde, of vanwege bepaalde dwalingen waarin ze verstrikt zitten, het er misschien niet voor durven te houden, kan allemaal zijn. Maar, dat doet wezenlijk NIETS van de zaak af, die hij in Christus, door het geloof, in en door een weg van Gods heilige Recht, Jes. 1:27, deelachtig is geworden. Daarom moet Gods volk, de kinderkens in Christus, verklaard worden, c.q. gevoed worden met melk, hetgeen ook Christus Zijn discipelen veel deed. *“En den weg weet gij”*, had Christus hen gezegd. Om even vanuit de H.C. te mogen spreken, waren de discipelen in HC zondag 7 werkelijk alles door een weg van recht in Hem deelachtig geworden, want zij waren immers rein om het Woord dat Hij tot hen gesproken had. Dat wil NIET zeggen, dat zij HC zondag 23 daarna alsnog moesten doorleven, of de zaken daarin verwoord nog niet deelachtig waren, bijv. door middel van het doorleven van Zijn kruisgang, NEEN...!! Want, Zijn kruisgang hadden zij immers geestelijk alrede doorleefd, naar Gal. 2:19-20, alvorens Hij voor Zijn ganse Kerk aan het kruis ging, anders konden zij niet rein zijn. Maar, zij moesten onderwezen worden, welke zaken zij nu, verwoord in HC zondag 1 en in HC zondag 7, door het geloof in Hem, deelachtig waren geworden. Het onderwijs daarvan kunt u lezen in HC zondag 8 t/m zondag 22. En dan zegt de HC-onderwijzer tenslotte in zondag 23: *“wat baat het u nu dat gij dit weten moogt, en dit deelachtig mag zijn.”* Daar is de verlorene en gewassen zondaar opgewassen tot een vader in de genade, en mag hij gaan leven uit de baten, vanwege zijn verkregen onderwijs. Christus heeft dit aan Zijn volk willen verduidelijken, middels de gelijkenis der talenten, de één kreeg er tien en won er tien bij, de ander kreeg er twintig en won er twintig bij. Naar

mate de zondaar mag geloven, klein geloof – groot geloof – zwak geloof – sterk geloof, zal het geloof van de zondaar ook opwassen in de kennis Gods. Het geloof wat niet opwast, is dus geen geloof, het beeld van dat ene talent verstopt in de aarde. Calvijn zegt dit ergens zo mooi, dat waar de zondaar dat pak geloof (HC zondag 7) geschonken krijgt, dit pak nog verder uitgepakt moet worden, tot nader onderwijs en nadere vertroosting, waarbij de zondaar niet alleen mag weten, Hij de mijne, maar ook: ik de Zijne. Kijk lezer, dat is nu opwas in de genade, c.q. de wedergeboorte in de ruimere zin, waar Calvijn weleens over sprak. Waarbij de zondaar niet rijker wordt, maar zich wel meer mag verwonderen in hetgeen God hem in Christus heeft willen schenken. Hoe groeit de Kerke Gods dan in het geloof? Namelijk, door druk en kruiswegen die zij van Zijn Vaderlijke hand krijgen opgelegd. Het geloof groeit namelijk altijd tegen de verdrukkingen in. Daarnaast moet u weten dat onkruid wel alleen zeer welig kan groeien, maar tarwe nooit zonder onkruid kan groeien. Daartoe onderwees de Heere Jezus Zijn discipelen nu zo gedurig. Ook toen Zijn discipelen Hem vroegen wanneer Hij hen de Vader zou tonen. Wie Hem immers had gezien, die had Zijn Vader gezien. Hij en Zijn Vader zijn één. Dat Hij moest heengaan tot hun nut, verstonden zij immers niet. Maar Hij moest heengaan, opdat Hij Zijn verworven Geest zou kunnen zenden, om hen de zaken dieper te leren verstaan, die Hij hen op aarde gepredikt had. Want, wat bleek het bij tijden uit de vragen die ze Hem stelden, dat zij nog onkundig en onervaren waren in 's Hemels wegen. En wat heeft Christus hen in al Zijn liefde gedurig lankmoedig willen onderwijzen. *'Uw hart worde niet ontroerd; gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij.'* De Heere Jezus sprak nooit een woord teveel of te weinig. Elk woord was op zijn plaats en op Zijn bestemde tijd gezegd. Wanneer hun harten niet ontroerd was geweest, had Hij hen deze woorden immers niet gezegd. Hij bereidde hen vertroostend voor op Zijn heengaan naar Zijn Vader. Er was langzaam maar zeker nu een einde gekomen aan het wandelen met hun Meester. Nu moest Hij veel gaan lijden van de Farizeeërs en Schriftgeleerden, en tenslotte gaan sterven. Nu was het einde gekomen, van het vele spreken met Hem. Nu zou Hij heengaan naar Zijn vader om (ook) hen een plaats te bereiden. Geliefden, Hij heeft de pers alleen getreden, want ook Zijn lievelingen konden niet één uurtje met Hem waken. Hij liet Zich geselen voor een volk wat dood gegeseld behoorde te worden. Hij heeft de spot en hoon weggedragen voor een volk wat naar Hem nooit vroeg. Hij heeft Zich dood geliefd voor een volk wat naar Hem nooit zocht. Zoudt ge niet hartelijk moeten wenen, lezer. Vanwege zulk een liefde jegens zulk een zondaarsvolk. Dat bloed is gestort, lezer. In dit bloed ligt de verworven redding voor Zijn volk. Wee nu diegene die dit hartenbloed onrein geacht zal hebben. Bedenk toch dat God dit Bloed eens in uw ziel zal opeisen. Dit gestorte Bloed was immers de verworven weg terug naar het Goddelijke Vaderhart. Maar, voor wie heeft dit Bloed nu waarde lezer? Ik zal het u zeggen; namelijk voor een ziel die niets tot betaling heeft aan te brengen, door alles is heen gezakt, die al z'n beloften tot beterschap tot schuld voor God zijn geworden. Voor een ziel die het dag en nacht voor God ligt uit te kermen: "Gij Zone Davids ontferm U mijner, breidt toch Uw vleugelen over mij uit, Heere gedenk nog mijner dat ik zo gezondigd heb, Heere wees mij zondaar genadig?!" Mag u hier kennis aan hebben, lezer. Aan dit berouw voor God vanuit een onhoudbare nood? Daar moet het komen, hoor! Anders kan God in Christus geen wonder aan uw ziel verheerlijken. Wanneer het dan Gode behaagt om Christus in uw ziel te verheerlijken, zult ge er achter komen, dat ge dan niet alleen tegen Zijn gebod heeft gezondigd, maar nog meer tegen Zijn liefde heeft gezondigd. Welk een bittere tranen worden daar geweend, lezer. Want, daar ziet gij Hem hangen in Zijn schoonheid, in Zijn dierbaarheid, in Zijn beminnelijkheid. En dat voor mij, klinkt het dan vanbinnen. Lezer, dan kunt ge niet anders meer dan wenen over de gaten in Zijn voeten en handen. Daar hebben de Joden Hem niet gekruisigd, maar dat heeft gij gedaan. Och lezer, daar zou een ziel wegzinken in het wonder. En dan voor zo één als ik ben. Zulk een snode zondaar, zulk een albederver. Daar staat dan Zijn

reinheid tegenover uw onreinheid. Zijn trouw tegen uw ontrouw. Zijn gerechtigheid tegen uw ongerechtigheden. Geliefden, wanneer een ziel hierin wordt ingeleid, zou hij zich dood willen wenen voor God, en wensen te sterven aan Zijn doorboorde voeten. Daar valt de Hemel in het hart van een helleling. Daar ligt de verloren zondaar verslonden in Zijn liefdesarmen, in volkomen aanbidding. Daar krijgt de ziel op rechtsgronden een woning in de hemel, lezer.

Geliefden, wat is uw geestelijke woning? Bedenk toch, dat waar uw schat is, aldaar zal ook uw hart zijn. En wanneer Christus nu uw Schat is geworden, dan moogt door vrije genade om niet, veel wenende op uw knietjes in die hemelse heerlijkheid verkeren. Dat is de hemel op aarde, lezer. Daar zou de zondaar wensen te sterven, vanwege dat hij de zonden moe is, en eeuwig bij Hem zou willen wezen die hem lief en dierbaar geworden is. Wat is uw woning, lezer? Wanneer ge uw woning en vermaak nog hebt, in bijv. uw geld, of in uw aardse woning, in uw baan, of in uw vrouw en kinderen, dan zijt ge Hem niet waardig, lezer. Mogen we dan geen liefde hebben tot onze vrouw en kindertjes, en mogen we dan niet hartelijk voor hen zorgen? Natuurlijk, lezer. Maar, er bestaat een liefde vele malen groter en dieper dan de liefde der vrouwen. Een hemelse liefde die ontzaggelijk zwaar is om te dragen. Een liefde waaronder een mens zou sterven, wanneer God hem niet een weinig kwam te ondersteunen. Geliefden, mag ik u opwekken om deze liefde Christi te zoeken? Dat zal toch wat wezen, lezer. Om straks eeuwig te juichen voor de Troon van het Lam. Om voor eeuwig in aanbidding aan Zijn voeten te liggen. Wanneer ge hier nu niets van kent, zult niet weten wat ge in de hemel moest gaan doen, lezer. Al Gods beminden hebben hier een voorsmaakje van gehad. Slechts een beginseltje. De volheid van deze Liefde bewaart den Heere voor straks, anders zou dat lieve volkje van deze vervloekte aarde niet meer afwillen. Lezer, mag ik u aanmoedigen Hem te zoeken. Het is waar wat Johannes zegt, dat wij God lief hebben omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. Een mens kan dus Jezus niet zoeken, wanneer die goede Herder dat verloren schaap niet eerst gaat zoeken. En toch ligt daar die eis, van geloof en bekering! Ge mocht aan deze eis nog eens geestelijk komen te sterven, Gal. 2:19, Rom. 7:4, aler ge straks voor eeuwig aan deze eis en plicht zal moeten sterven. Maar dan is het te laat! Geliefde lezer, ik heb u getracht Hem uit te schilderen. Ik heb u getracht Hem voor te stellen, getracht Hem aan u voeten neer te leggen. Het zal toch wat wezen wanneer ge dit Bloed, en deze Liefde onrein en van geen generlei waarde geacht zal hebben. Het zal toch wat wezen om op zulk een zaligheid geen acht geslagen te hebben. *'Lieve Heere, geef nog een wederkeer naar Uw Woord en Uw geboon. Heere, bekeer toch al mijn lezers, en al diegenen die me lief en dierbaar zijn, zoals Ge voorheen al Uw volk hebt bekeerd. Heere, geef me heel Nederland?! uit vrije goedheid en genade, om Jezus wil.'* De Heere mocht deze enkele woorden nog willen zegenen, het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden. Amen

Gij, volken, hoort; waar g' in de wereld woont,
t Zij laag van staat, of hoog, met eer bekroond,
't Zij rijk of arm, komt, luistert naar dit woord.
Mijn mond brengt niets dan lout're wijsheid voort,
Bij mij in 't hart opmerkzaam overdacht.
Ik neig het oor, daar 'k op Gods inspraak wacht,
Naar 's HEEREN spreuk, en zal u, op de snaren
Der blijde harp, geheimen openbaren.

D.J. Kleen